

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

ปิ่นดรุณบรรจบ

ทดลองอ่าน

ราชินีนิมิต

"ภาพนั้นเศร้าเกินกว่าจะติดไว้ในห้องนอน" เขาเอ่ยโดยที่ยังค้างสายตากับ
แฟ้มในมือ

ลลิตาผินหน้าไปยังภวังค์คั่งค้างของกาลเวลาที่ยังโอบกอดวังสวนกระຈกไว้
ด้วยบรรยากาศเหงๆ เคล้าไปกับการรอคอย กิ่งไม้เบื่องบนค่อยๆ ไหวเอนราว
ปลอบประโลมเป็นระบำใบเขียวสดสะบัดพลั่ว ก่อนที่บทเพลงหนึ่งจะพลันหอบรี่ขึ้น
ข้างใน...เสียงที่ได้ยินมาจากความทรงจำ

"ว่ากันว่าเธอเป็นคนรักของท่านชายภาคคะ" เสียงเอ่ยพลันกระซิบแผ่วโดย
ไม่รู้ตัว "มีคำเล่าลือกันมาอย่างนั้น แต่ความจริงกลับไม่มีใครเคยเห็นเธอเลยสักคน
ไม่มีหลักฐานอะไรสักอย่างนอกจากภาพวาดใบเดียวนั้น...คุณว่าแปลกมั๊ยคะ"

"ความรักเป็นเรื่องของคนสองคน ไม่มีใครเห็น ไม่ได้แปลว่ามันไม่เคยเกิดขึ้น
เสียหน่อย"

"นั่นสิคะ เพราะงั้นแม้จะมีแค่ภาพวาดใบเดียว ฉันก็ยังเชื่ออยู่ลึกๆ ว่านั่นคือ
คนรักของท่าน เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะอะไรทำให้ทั้งสองต้องพรากกัน...อะไรทำให้ท่านชายภาค
ถ่ายทอดภาพออกมาได้ทั้งรักและโหยหาขนาดนั้นกันนะ"

นิรันดร์บรรณ

ราตรีนิมิต เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2415-7

ภาพประกอบ Alina G / Shutterstock.com
titov dmitriy / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บู๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 269 บาท

พินับ

กระดาษหนอนลายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

สวัสดิ์คะนักอ่านทุกท่าน กลับมาพบกันอีกครั้งกับ 'ราตรีนิมิต' เจ้าของผลงานเรื่อง 'ในม่านกาล' และ 'บุพเพภริยาร้อยลิต' ที่เคยสร้างความประทับใจให้กับทุกคนมาแล้ว โดย 'นิรันดร์บรรจบ' ยังคงเกี่ยวข้องกับความรักของชายหนุ่มแห่งราชสกุลภานุวรรณค่ะ

หากใครเคยอ่าน 'ในม่านกาล' มาก่อนคงจะยังจดจำเรื่องราวความรักที่ยากจะเป็นไปได้แต่ก็เกิดขึ้นแล้ว ระหว่างสองหนุ่มสาวผู้อยู่กันคนละยุคสมัย แต่ความรักก็นำพาให้มาพบกัน อย่าง 'หม่อมเจ้าดิเรกภาสกร' เจ้าของวังสวนกระจก กับ 'ไลลา' วิญญาณสาวที่ย้อนอดีตกลับไปหกลีบกว่าปีได้อย่างแน่นอน ในตอนท้ายของเรื่องได้กล่าวถึงการกลับมาพบกันอีกครั้งของ 'กิม ภานุวรรณ ณ อรุณา' เจ้าของวังสวนกระจกคนใหม่ กับวิทยาการสาวอย่าง 'ลลิตา' ซึ่งทั้งคู่ก็กลายมาเป็นพระ-นางของเรื่อง 'นิรันดร์บรรจบ' ที่อยู่ในมือของทุกท่านตอนนี้

สำหรับใครที่กังวลอยู่ว่าจะอ่านเรื่องนี้ได้มั้ยถ้าไม่เคยอ่าน 'ในม่านกาล' มาก่อนก็ไม่ต้องกังวลไปนะคะ เลิฟบอกเลยว่าอ่านได้ไม่มีปัญหา แต่แนะนำว่าอ่านทั้งสองเรื่องจะดีที่สุดค่ะ เพื่อความครบถ้วนสมบูรณ์ของทั้งเนื้อหาและอรรถรสที่ได้รับ

สุดท้ายนี้เราไปเอาใจช่วย 'คุณกิม' กับ 'ลลิตา' ให้ผ่านพ้นอุปสรรคครั้งใหญ่ไปได้ด้วยกันเถอะค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

หลังจากที่ 'โน่นกาล' และ 'บุพเพภรรยาลิขิต' ได้ออกมาปรากฏตัวบนชั้นวางหนังสือ การเดินทางของราตรีนิมิตเองก็ยังคงดำเนินต่อไป เพื่อค้นหาเพื่อรู้พื้น เพื่อกลบฝัง เพื่อเยียวยา และเพื่อทำในอีกหลายๆ อย่างต่อตนเองผ่านการเขียนค่ะ

ตลอดช่วงเวลาในการเรียบเรียงเรื่องราวของ 'นิรันดร์บรรจบ' การสะสมหินสีที่เคยกล่าวถึงก็ยังคงดำเนินต่อไปจนเริ่มล้นกล่อง ส่วนสุนัขโกลเด้น รีทรีฟเวอร์ อ้วนฉุก็พลันป่วยปูปับและหายดีได้อย่างรวดเร็วจากการรักษาทันที่ที่ ต้นไม้บางต้นล้มตายและมีอีกหลายต้นที่เพิ่งลงดินและออกดอกงาม เรียกได้ว่ามีแต่เรื่องราวให้ได้เรียนรู้อยู่เต็มไปหมด จนกระทั่งสามารถนำตะกอนบางส่วนของสิ่งซึ่งพบพานและผ่านไปมาหว่านเป็นสะเก็ดเล็กๆ น้อยๆ แทรกผ่านตัวอักษร เพื่อแบ่งปันสู่ผู้อ่านทุกท่านค่ะ

และเช่นเคย การเดินทางผ่านงานเขียนจะยังคงดำเนินต่อไปพร้อมการต้อนรับทุกข้อติชม และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเราจะพบกันใหม่ในโอกาสหน้าค่ะ

ราตรีนิมิต

สำนักพิมพ์ฟ้าจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ

"ลิตา พี่กลับก่อนนะ"

เสียงจากหน้าประตูไม้เนื้อหนาเรียกให้หญิงสาวที่กำลังก้มหน้าจัดเอกสารต้องวางงานในมือ ก่อนจะหันไปหาผู้พูดพร้อมรอยยิ้มบางๆ เธอไม่ได้ตอบอะไร เพียงแต่ยกมือไหว้เป็นการบอกลาเท่านั้น กลายเป็นอีกฝ่ายที่เอื่อยต่อกลั้วหัวเราะ

"ไม่ต้องจัดแล้วละ ยังไงวันนี้ก็เป็นวันสุดท้ายที่จะเปิดวังแล้ว ออกเร็วสักหน่อย ไปหาอะไรกินส่งท้ายดีกว่า" ว่าพลางกวักมือหยอยๆ

ลิตาซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่ง...วันนี้เป็นวันสุดท้ายที่วังสวนกระจกอันเป็นสถานที่ทำงานของทั้งคู่จะเปิดให้เข้าชมก่อนจะปิดอย่างถาวร เนื่องจากเจ้าของคนปัจจุบันอย่างหม่อมราชวงศ์กฤษสุวรรณได้ส่งสิทธิ์ต่อให้หลานชายไปแล้ว และทางนั้นก็ดูจะไม่ชอบใจนักที่จะให้ใครต่อใครเข้ามาเยี่ยมชมสมบัติส่วนตน ผู้ดูแล้วยังอย่างเธอจึงต้องถูกเชิญออกโดยปริยาย...ไม่มีแม้โอกาสได้โต้แย้งหรือเห็นหน้าค่าตาอีกฝ่ายสักนิด หญิงสาวถอนใจพลางเอ่ยตอบ

"พี่แวนกลับก่อนเถอะค่ะ ลิตายังเหลือเอกสารต้องเก็บอีกนิดหน่อย"

"อ้อ แม่คนนี่ ทำไมชอบอยู่รังทำยตลอดเลยก็ไม่รู้" หล่อนยกยิ้มด้วยนึกสนุก เสือกตัวเข้าไปใกล้ร่างระหงก่อนกระซิบพร้อมทำทางขลุ่ย "เป็นวิทยากรของวังแท้ๆ ทำเป็นไม่รู้ประวัติไปได้"

มีเอวที่เรียงกระดากอยู่ชะงักก็กลิตาซ้อนตาค้นมองวิทยากรรุ่นพี่เล็กน้อยแล้วส่ายหัวช้าๆ

"ทำไมจะไม่รู้ล่ะคะ"

"นั่นสิ ในเมื่อรู้แล้วยังทำเฉย...ใครๆ ก็รู้ว่าท่านชายเจ้าของวังท่านสิ้นเอ๋อ...ที่นี่" ด้วยกลัวจะกล่าวไม่ชัดเจน แอนจึงชี้นิ้วขึ้นไปข้างบน ซึ่งเป็นบริเวณห้องบรรทมของหม่อมเจ้าติเรกภาสกรในอดีตพอดี

ดวงตากลมโตของกลิตาวบไหวชั่วขณะ รู้สึกราวเพิ่งกลืนยาขมลงคอ รสปร่าแปร่งแผ่ซ่าน เกาะกุมทิวสรรพางค์กาย หญิงสาวรีบสละอาการประหลาดทิ้งอย่างรวดเร็วแล้วฉะไฉนเปลี่ยนเรื่องทันที

"พี่แอนจะไปปลุกต่อไม่ใช่หรือคะ"

"ตายล่ะ จริงด้วย นี่นะ คราวก่อนไปรับข้าหนึ่งโดนสามปีนซะหุแฉะเชียว..."

คู่สนทนาเจื้อยแจ้วเรื่อยเปื่อยตามนิสัยช่างพูด ขณะที่กลิตาเองแม้จะทำท่าทางสนใจฟังไปตามมารยาท ทว่าคลื่นความคิดภายในกลับเอื่อยเฉื่อย สะเปะสะปะเหมือนแหวนที่หลุดลอยกลางท้องทะเล นานๆ ครั้งจึงจะกลับมาพียงบ้างเพื่อให้จับเนื้อความได้

กระทั่งบ่นจบแอนจึงมีท่าทางตกใจ หล่อนลนลานดูนาฬิกาข้อมือพลากระซิบกระป๋ากือแน่นอน

"อ้อๆ ดูซิมาชนพี่คุยซะเพลีนเชียว ไปจริงๆ แล้วล่ะนะ" วิทยากรรุ่นพี่สาวเท้าว่องไว แต่ยังมีวายุพุดไปตามทาง "เก็บของเสร็จก็รีบปิดวังให้เรียบร้อยด้วยล่ะ พรุ่งนี้คุณชายไฮโซอะไรนั่นคงจะกลับจากเมืองนอกมาเช็ก 'สมบัติส่วนตัว' แต่เข้า..."

ลลิตามองตามคู่สนทนากันเห็นว่าหล่อนหันแหว่งหันไม้สูงออกไปทางประตูวัง หญิงสาวจึงค่อยกลับมาจัดเรียงเอกสารในมือต่อเงียบๆ ยิ่งแต่ลมเย็นๆ ที่พัดพลิ้วผ่านกรอบหน้าต่างเข้ามาแตะผิวกายเป็นเพื่อนแสงอาทิตย์ส่องลอดกิ่งก้านเริ่มทอริ้วสีส้มจางๆ บ่งบอกว่าใกล้ถึงเวลาเย็นย่ำ

...ความเงียบสงบราวโลกหยุดหมุนนี้เองทำให้ลลิตาต้องหวนนึกถึงครั้งแรกยามก้าวเข้ามาในวังสวนกระเจกแห่งนี้ ราวกับมีภาพยนตร์ฉายซ้ำในหัวสมอง...

บ่ายวันนั้นก่อนเมษครีมีมัว...พระพายหอบกลิ่นดินชื้นๆ ปะทะพร้อมหยาดฝนที่ตกลงมาราวกับฟ้ารั่ว โอบกอดโลกด้วยน้ำชุ่มฉ่ำ ชานกระเช็นแทบมองไม่เห็นทาง ตอนนั้นลลิตาซึ่งเป็นเพียงเฟรชชีจากต่างจังหวัดยังไม่เจนจัดกับถนนหนทางมากนัก หญิงสาวเนื้อตัวเปียกปอน จับทางจะไปต่อไม่ได้ เธอยืนละล้าละลังอยู่กลางสายฝนครู่หนึ่งจึงเห็นประตูวังขาวสะอาดเปิดอ้า ดงไม้หนาที่เรียงไปตามทางเข้าราวจะเสนอร่มเงาให้พักพิง...ประหนึ่งเพื่อนเก่าที่จากกันไปนานแสนนาน และด้วยเวทมนตร์แปลกประหลาดอันใดก็ไม่อาจอธิบายได้ ลลิตาก็พาตัวเองเข้ามาหลบฝนอยู่ใต้คู่หลังคาวังสวนกระเจก...จะเพราะอากาศหนาวจากลมมรสุมหรือเสื้อตัวบางก็แล้วแต่ หากช่วงขณะที่ย่างเหยียบเข้ามายังอาคารทรงโคโลเนียลแห่งนี้ก็เหมือนมีความรู้สึกอบอุ่นแปลกประหลาดโอบกอดหัวใจของเธออย่างแผ่มช้าแผ่วเบา

...คล้ายวนพิทที่กลับสู่ดินแดนเดิม หลังการเดินทางอันแสนยาวนาน...

โค้งขอบประตู เหลี่ยมมุมหน้าต่าง ไม่มีสิ่งใดที่หญิงสาวไม่รู้สึกลับเคย ราวกับว่าดีเอ็นเอส่วนหนึ่งของเธอมาจากที่นี่ เธอคือจิกซอร์อีกชิ้นของวังสวนกระเจก...กลับมาเพื่อเติมเต็มภาพให้สมบูรณ์

ทว่ากระทั่งเย็นจวบและเข้ามาทำงานเป็นวิทยากรตามตั้งใจ ลลิตากลับพบว่ายังมีบางสิ่งบางอย่างขาดหายไป...เป็นความรู้สึกรอคอย ทั้งๆ ที่

‘ไม่ว่าตัวเองรออะไร หากวังสวนกระจกก็เหมือนยังเฝ้ารอปรีศนานี้มา
เต็มเต็ม

...เป็นสิ่งที่สำคัญยิ่ง

หญิงสาวใจหายวาบ เมื่อความจริงเข้ามากระซิบในมโนสดีว่าวันนี้
เป็นวันสุดท้ายที่เธอจะได้เข้ามาในวังสวนกระจกแล้ว สิ่งที่ยังเป็นปริศนา
ยังไรคำตอบ...หรือแท้จริงแล้วทุกอย่างเป็นเพียงอนุমান เกิดจากการเพ้อพก
ไร้แก่นสารของเธอเอง

มือเรียวกีบเอกสารแผ่นสุดท้ายเข้าแฟ้ม ก่อนกวาดสายตามองรอบตัว
อีกครั้งอย่างถวิลถวิล เฟงพินิจไปยังทุกส่วนเสี้ยวด้วยหวังจะจดจำสถานที่แห่งนี้
เป็นครั้งสุดท้าย

‘ไม่ว่าอีกนานเท่าไรเราจะได้พบกันอีก

พลันแล้วร่างระหงก็พาตัวเองก้าวเดินขึ้นบันไดอย่างเชื่องช้า ลลิตา
ค่อยๆ ลูบราวไม้มันปลาบแผ่วเบา กีบเกี่ยวทุกความทรงจำประหนึ่งว่า
จะสลาลึกไปถึงจุดเริ่มต้นในอดีต ข้ามผ่านรอยพันแต่ดฝน บรรจบสู่ห้วงเวลา
ที่วังแห่งนี้สมบูรณ์พร้อม มีชีวิตชีวา และรุ่งโรจน์ด้วยความสุขสมหวังที่สุด

กลิ่นดอกปีบระรินอ่อนผ่านหน้าต่าง สะกิดหญิงสาวออกจากภวังค์ภายใน
ลลิตาจึงได้เห็นต่อนั่นเองว่าตนกำลังยืนอยู่ในห้องบรรทมของหม่อมเจ้า
ดิเรกภาสกร...หน้าภาพวาดสุดท้ายก่อนสิ้นชีพิตักษัยนั่นเอง

...ครั้งแรกที่ลลิตาได้เห็นภาพวาดนี้ หยดน้ำตาก็พลันรินขึ้นพร้อม
ความเจ็บปวดลึกโหวงอยู่กลางอกโดยไม่มีสาเหตุ รู้สึกราวกำลังยืนอยู่หน้า
กระจกโปร่งใส กางก้นตัวเธอกับเงาสะทอนเอาไว้ได้อย่างโรยารัณ...ไม่ใช่
เพราะเธอกับหญิงสาวในภาพมีหน้าตาเหมือนกันแต่อย่างใด และลลิตา
ก็ไม่ได้รู้ด้วยว่าความหมายแท้จริงของภาพนี้คืออะไร หากเป็นความรู้สึก
บางอย่างอันยากจะอธิบายได้ เหมือนหิ่งห้อยที่ไม่เคยถามไถ่ดวงดาว แต่ก็
เฝ้าหวังหาต่อแสงระยับฟ้าอยู่ทุกค่ำคืน

"ฉันมาลาละ"

หญิงสาวกระซิบแผ่วเบาไปกับคนในรูป จับจ้องเข้าไปในดวงตาสีประหลาดนั้นก่อนจะเปลือยกายล้มตามเมื่อรู้สึกราวกับว่าอีกฝ่ายจะทักท้วงดังเพื่อนคนหนึ่ง

"นี่คงเป็นครั้งสุดท้ายที่เราจะได้เจอกัน...จนแล้วจนรอดฉันก็ยังไม่รู้เลยว่าคุณคือใคร"

เธอเลื่อนสายตาไปยังมุมขวาของแผ่นผ้าใบซึ่งมีข้อความจากปลายฟูกันเขียนไว้ดูจะตัดพ้อ

'...หอมมะลิกลีบซ้อน อ่อนนอนเจ้าไม่ฟังเอ๋ย'

มือเรียวเปลือยขึ้นมากุมอกซ้าๆ เมื่อความขมขื่นพล้นพุ่งขึ้นมาโดยไม่ทราบสาเหตุ ลลิตารีบสลัดความรู้สึกนั้นออกอย่างรวดเร็ว ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงติดจะตลก...หากประกายตากลับฉายแววโศกชัดเจน

"คุณทำอะไรไว้...แล้วทำไมไม่ฟังคำอ่อนน้อมของท่านชายล่ะคะ"

เมื่อคำถามนั้นไร้ซึ่งคนตอบ ถ้อยกระซิบจึงค่อยๆ แผ่วหายไปกับความเงิบของมวลอากาศ

หญิงสาวระบายลมหายใจแผ่วเบา ปล่อยให้เวลาเคลื่อนผ่านกระตังนกบนคาบไม้ดำนอกห้องขานหากันแล้วกระพือปีกบินจนก้านใบไหวสั่นท่ามกลางความสงบนี้รอบกาย พลันใครคนหนึ่งก็ก้าวเดินเข้ามาในห้องก่อนจะชะงักค้างเมื่อเห็นเธอ...

ลลิตาเองก็ตกใจเช่นกัน ดวงตากลมโตเบิกกว้าง รีบหันไปมองอาคันตุกะแปลกหน้าทันทีพร้อมกับหัวใจที่เต้นรัวอย่างไรทางควบคุม

เส้นแสงสุดท้ายของดวงอาทิตย์อาบไล่เข้ามาบอกลา กระทบกับร่างสูงสง่าจนดูโดดเด่นอยู่ท่ามกลางพื้นไม้มันปลาบสีเข้ม เรือนผมสีปีกกา

ต้องประกายแดด ชับแน่นให้ผิวที่ขาวจัดอยู่แล้วยิ่งสว่างมากขึ้น ใบหน้าราว
บรรจงเสกสร้างนั้นทำให้หญิงสาวเปลอจบบ้างอย่างลึมตัวไปชั่วขณะ

...คล้ายเคยฝากสตั๊ดสัญญาเอาไว้

...คล้ายเคยยึดมั่นหมดหัวใจ

...ราวกับว่าการรอคอยอันยาวนานเดินทางมาถึงจุดสิ้นสุดเสียที...

ความรู้สึกเหมือนเธอและเขาเคยเป็นส่วนหนึ่งของที่นี่เข้มข้น แทบจะ
เด่นชัดอยู่เหนือตรรกะใดๆ

...เนิ่นนานปลาสนาการคำเอื้อนเอ่ย คล้ายเวลาไม่เคยเดินตราบ
ชั่วอสงไขย ลลิตาจึงได้สติขึ้นมาก่อน เธอยิ้มให้ชายแปลกหน้าอย่าง
เป็นมิตร เค้นเสียงซึ่งจะแหบแห้งไปแล้วขึ้นมาเอื่อยอย่างยากเย็น

"ขอภัยด้วยค่ะ แต่ว่าวังของเราปิดให้เข้าชมแล้วนะคะ"

ร่างสูงไม่ได้เอื่อยอะไร ซ้ายยังสาวเท่าเข้ามาใกล้กระทั่งหยุดยืนหน้า
ภาพวาดข้างกัน เขาพินิจหญิงสาวบนแผ่นผ้าใบเงียบๆ มีเพียงแววหนึ่งลึกลึ
สีดำสนิทของข้างเท่านั้นที่ดูไบหวัดเจน และก่อนที่ลลิตาจะทักท้วงขึ้นอีกครั้ง
ชายหนุ่มก็หันหน้ามาหาเธอช้าๆ เขาทำท่าคล้ายจะเอื่อยอะไรบางอย่าง แต่
สุดท้ายก็ทำเพียงมองเงียบๆ เช่นนั้น ยิ่งแต่ความประหลาดใจและสับสน
ในแววตา

ลลิตากระแอมไอเล็กน้อย

"...คุณคะ"

ชายหนุ่มทำท่าคล้ายกลับจากอาการเพลอสติ เขายกยิ้มมุมปาก
ก่อนเอ่ย

"ขอโทษครับ ผมมาถึงก่อนหนึ่งวัน...เห็นข้างนอกเงียบๆ คิดว่า
กลับกันหมดแล้วเลยขึ้นมาสำรวจนิดหน่อย"

ครั้นเห็นว่าคนฟังยังมึนงงจึงยื่นมือออกมาตามธรรมเนียมฝรั่งพร้อม
กล่าวเรียบง่าย

"ผมก็มีครับ...ก็มี ภาณุวรรณ เจ้าของวังสวนกระจกคนใหม่"

หญิงสาวเปลือยปากเหวอด้วยทั้งตกใจและประหม่า ก่อนจะรีบเก็บอาการอย่างรวดเร็ว ลลิตายื่นมือไปจับกับเขาช้าๆ...ไม่ว่าจะอุปาทานหรืออะไรก็ตาม หากความอบอุ่นบางอย่างก็ปรากฏวาบ ทอดผ่านเข้ามาสัมผัสถึงหัวใจ น้ำตาพลันรินโดยไม่ทราบสาเหตุ

"ฉันเชื่อลลิตาคะ เป็นคนดูแลวังก่อนหน้านี่"

"ยินดีที่ได้รู้จักครับ คุณลลิตา"

"...ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันค่ะ"

...ท่ามกลางแสงสุดท้ายของวันที่พาดผ่าน...เขายืมให้เธอ และเธอเองก็ยืมให้เขา...เหมือนภาพสวยประหลาดที่เสร็จสมบูรณ์ยามห้วงเวลาบรรจบ

...ลมเซยหอบท่วงทำนองเพลงบทใหม่ แ่ววบรรเลงจากดินแดนแสนไกล

...การรอคอยสิ้นสุดแล้ว

บทที่ 1

"เสียตาย พี่ไม่นานกลับก่อนเลย ไม่อย่างนั้นคงจะได้เห็นหน้าค่าตา คุณชายเจ้าของวังนั่นแล้ว"

เสียงแจ้วๆ จากปลายสายเรียกรอยยิ้มขบขันจากคนฟังก่อนตอบกลับ "ลิตาก็แปลกใจเหมือนกันค่ะพี่แอน"

ดวงตากกลมโตทอดมองออกไปยังความขรุขระพลุกพลอนของถนน ยามเช้าตรู่หน้า เพ่งมองจนแน่ใจว่ารถที่ตนกำลังรออยู่ยังไม่ถึงจึง ค่อยเอ่ยต่อ

"ไม่นี่กว่าจู่ๆ แเค้จะแวะเข้าไป"

"แล้วยังไงต่อ หิม มีเหวี่ยงวินอะไรบ้างมัย แล้วหน้าตาเป็นยังไง หล่ออย่างที่เค้าพูดกันรีเปล่า" อดีตเพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ยิงคำถามรัวเร็วอีกครั้ง ตามนิสัยช่างจ้อ โดยไม่รู้ตัวอีกฝ่ายพลันชะงักค้างในความคิดไปครู่หนึ่ง เมื่อภาพของชายหนุ่มและแสงสุดท้ายยามอาทิตย์อัสดงครั้งนั้นค่อยๆ เรือเรื่องขึ้นในความทรงจำ

"ก็...ไม่รู้สิคะ ดูคุ่นหน้าแต่ก็จำไม่ได้ว่าเคยเห็นที่ไหน"

"แล้วสรุปหล่อหรือไม่หล่อ เนี่ย อย่ากรู๋ตรงเนี่ย" คู่สนทนายังไม่ละ

ความพยายาม

"เอ่อ..." ลลิตาเว้นถ้อยคำไว้เช่นนั้น ก่อนจะกรอกเสียงตัดบทสนทนาอย่างรวดเร็วเมื่อรถยนต์คันหนึ่งจอดเทียบตรงหน้าพอดี "แค่นี้ก่อนนะคะ พี่แอน ลิตาต้องไปแล้ว"

"อ้าว เลยยังไม่ได้ตอบพี่เลย ໄ໓ นานๆ ทีจะได้โทรคุยกัน ช่างเถอะ... เดี่ยวค่อยถามใหม่ก็ได้ ขอให้โชคดีกับการสัมภาษณ์งานใหม่นะจะได้ก็ดี!"

หญิงสาวกล่าวขอบคุณพร้อมเข้าไปนั่งข้างคนขับอย่างรวดเร็ว จัดแจงเก็บโทรศัพท์ใส่กระเป๋ากับรัดเข็มขัดนิรภัยเรียบร้อยแล้วจึงค่อยหันไปสบตาคนข้างกาย ขณะที่อีกฝ่ายเพียงแกล้งยิ้มละไมแบบที่ทำให้ใครต่อใครที่ได้มองเป็นต้องเผลอยิ้มตาม

"รอนานหรือเปล่า ลิตา"

เสียงหัวดำทักทายขณะหักพวงมาลัยกลับเข้าถนนอย่างคล่องแคล่ว เขาก็มองนาฬิกาข้อมือก่อนแยมยิ้มอีกครั้งจนเห็นเขี้ยวเสน่ห์ ดวงตาเรียวยาวใต้ไอสะท้อนของละอองแดดยามเช้ายกโค้งเล็กน้อย ท่ามกลางกลิ่นอายของความเป็นมิตรที่กลายเป็นบรรยากาศอันชัดเจนประจำตัว

ลลิตารีบส่ายหน้าพลัน "ไม่เลย ขอขอบคุณด้วยซ้ำที่แวะมารับเรา"

"เฮ้ เพื่อนกัน ไม่ต้องคิดมาก"

"ไหนจะเรื่องช่วยแนะนำงานใหม่นี้อีก ช่วยจนเราไม่รู้จะขอบคุณยังไงแล้ว" หญิงสาวยังแย้งเสียงอ่อย

"เลี้ยงกวยเตี๋ยวเรารู้จักชามแล้วกัน"

"หวังน้อยจัง..."

นิรุจหัวเราะกับถ้อยพึมพำนั้น โดยไม่รู้ตัวเลยว่าเสียงของเขาช่วยให้ร่างบางระหงข้างกายค่อยๆ รู้สึกผ่อนคลายจากความตื่นเตนก่อนสัมภาษณ์งานลงไปอีกโข ดวงตากกลมโตลอบมองชายหนุ่มอีกครั้ง เผลอนึกย้อนไปถึงวันแรกที่ทั้งสองได้พบกันในฐานะเฟรชชีต่างคณะซึ่งไม่มีความคล้ายคลึง

อะไรสักอย่าง หากกลับกลายเป็นมิตรภาพแน่นแฟ้นจนหญิงสาวก็ไม่อาจอธิบายได้เช่นกันว่าเพราะอะไรเธอกับนิรุจจึงสนิทสนมกันง่ายดายเพียงนี้ราวกับว่าคุ้นชินกันมาเนิ่นนาน...

"ว่าแต่ต้นเต้านมัย" ชายหนุ่มเอ่ยทำลายความเงียบพร้อมเหลือบสายตามายังเธอแวบสั้นๆ "ไม่ต้องแพนิกันนะ ทำตัวสบายๆ เพื่อนเราไม่ใช่ยักษ์ ไซมารอะไรหรอก"

"แต่เพราะเป็นเพื่อนรุจนี่แหละ เราเลยเกร็งๆ กลัวทำรุจขายหน้า"

"โอ๊ย บริษัทมันก็เล็กๆ เองหรอก เพิ่งจะเปิดตัวซัก"

"ยังงั้นเราก็กัมครไปเป็นเลขาฯ แค่ว่าสบายไปเดี๋ยวจะดูไม่ดี"

ลลิตาทอดถอนใจ พลิกแพมในมือไปมาเพื่อตรวจทานข้อมูลซ้ำๆ อย่างที่ทำมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน ก่อนจะทอดสายตาออกไปยังทิวทัศน์นอกโรงเจียบๆ และโดยไม่รู้ตัวหญิงสาวก็เผลอสติปล่อยคลื่นความคิดไปยังอาคารสีขาวกลางดงไม้สูงอันคุ้นเคย นึกถึงกระสาลมเย็นๆ ที่โอบล้อมเรือนกระจกหลังนั้น นึกถึงม่านแดดอ่อนบางที่ส่องผ่านกลีบใบขึ้นๆ ของต้นไม้เบียดเสียด และหญิงสาวคนนั้น...ภาพวาดเจ้าของดวงตาสีประหลาดผู้ยกยืมปริศนาผ่านกาลเวลามาเนิ่นนาน...

เธอคิดถึงวังสวนกระจก...

อาจเพราะลลิตาเริ่มทำงานที่นั่นเรื่อยมาตั้งแต่เรียนจบมหาวิทยาลัย...ใช่ คงเป็นเช่นนั้น หญิงสาวจึงรู้สึกผูกพันเป็นนักหนา รวมไปถึงเร้นลับของความโหยหาแปลกๆ ซึ่งลอบติดค้างมาอย่างเงียบงันนี้ด้วย ลลิตาไม่อยากจะยอมรับว่ามีความรู้สึกเต็มตื่นแปลกประหลาดตอนที่ได้พบกับเจ้าของวังครั้งก่อน แต่ก็นั่นแหละ เธอสรุปไปแล้วว่าตนคงคิดไปเองเพราะความอ่อนไหวในการทำงานวันสุดท้าย

จิตใจของหญิงสาวกลับมาครึกโครมอีกครั้งเมื่อนิรุจเลี้ยวรถเข้าไปยังเขตอาคารรูปทรงแปลกตาซึ่งโอบล้อมไปด้วยต้นไม้พุ่มใบเขียวสดอย่าง

พอเหมาะพอเจาะ มันเป็นตึกเพียงสองชั้นทั่วๆไปให้ความรู้สึกชวนตื่นตา
อย่างน่าประหลาด อาจเพราะที่แห่งนี้ตั้งอยู่ในละแวกที่ดินราคาแพงระยับ
หรือเพราะการออกแบบอันสวยงามซับซ้อนตรงหน้าก็ไม่ทราบได้

"นี่เธอ บริษัทเล็กๆ ที่รู้จบอก" ลลิตาเพิ่มพ้ออีก

"บริษัทเล็ก แต่เงินหนาใจครับ" คำตอบเคล้าเสียงหัวเราะ "ตื่นตื่นเธอ
ให้เราไปเป็นเพื่อนมั๊ย"

"อ้อ เราไม่ใช่เด็กนะ"

ลลิตารู้ว่าอีกฝ่ายเอยด้วยเป็นห่วงจริงๆ มากกว่าเฝ้า กระนั้นก็ยังอดรู้สึก
ทั้งๆที่ทั้งอายุไม่ได้ หญิงสาวรีบลงจากรถ โบกมือลา ก่อนจะหันกลับมามอง
ตึกกิ่งโฮมออฟฟิศตรงหน้าอีกครั้ง กระสาเซยของสายลมหอบหนึ่งระริน
คว้างกลางอากาศ คล้ายจะผลักดันลลิตาให้ก้าวเข้าไปในนั้นพร้อมกลิ่นหอม
อ่อนจางไร้ที่มาและไม่อาจบอกได้เลยว่าเป็นกลิ่นของอะไร...กรุ่นละมุน
ติดปลายนาสิกกราวกับโอบกอดเธอไว้

...กลิ่นหอมแสนเศร้า กลิ่นหอมของอดีต...

เจ้าของตงหน้างามรีบสลัดความรู้สึกแปลกประหลาดรุมเร้าออก
สาวเท้าเข้าไปติดต่อประชาสัมพันธ์ ก่อนจะก้าวตามการนำทางเข้าไป
ในห้องประธานบริษัทซึ่งโปร่งและสว่างอย่างยิ่งด้วยกระจกใสที่เผยให้เห็น
แมกไม้เขียวขจีด้านนอก แล้วตอนนั้นเองที่ระยับไบยอตอ่อนค่อยๆ
ขยับเพื่อมาราวจะสั่นพลิวตามกมลของโชคชะตา ดอกไม้กลีบบางระริกไหว
ก่อนลอยล่อง คุกรับขานการกลับมาพบกันอีกครั้งดังสัตย์สัญญา...

ลลิตาสบตาไปกับเจ้าของร่างสูงสง่ากลางโຕະทำงาน ก่อนจะเปลือ
อ่อยกระซิบอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

"คุณ...กิม!?"

ความรู้สึกอยากร้องไห้จู่โจมเธอโดยไม่รู้ตัว ท่วมทะเลักขึ้นจนหญิงสาว
ต้องข่มกลิ่นกระทั้งเปลือก้าวถอยหลัง พร้อมกับคำถามสาดซัดประดังประเด

ว่าทำไม...ลลิตาไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับตนกันแน่

"คุณ...ที่วังสวนกระจุกราวนั้น"

อีกฝ่ายจับจ้องมายังเธอพร้อมประกายครุ่นคิดในแววตา

"คุณเป็นคนที่ไอ้รุจแนะนำมาเหรอ"

อะไรบางอย่างในท่าทีและคำพูดของเขาทำให้หญิงสาวชะงักครู่สั้นๆ มั่นให้ความรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังใช้เส้นสายและกิ๋มก็กำลังดูแคลนเธอในข้อนี้อยู่ และหากเอาเข้าจริงๆ เมื่อพยายามสลัดห้วงอารมณ์โหยหาประสมโคกซึ่งไรที่มานี้ออก ร่างสูงตรงหน้าก็คล้ายรูปสลักรัอารมณ้อย่างไรอย่างนั้น รวกับว่าลลิตากำลังเคັงคว้างกลางทะเลวิโยคแต่เพียงผู้เดียว ขณะที่อีกฝ่ายเพียงชำเลื่องผ่านชะง่อนหินเบื้องบน

ความน้อยใจค่อยๆ แผลพลัลงมาโดยไม่ทราบสาเหตุ ปรากฏขึ้นทั้งๆ ที่หญิงสาวเองก็ไม่วู้ว่าตนจะน้อยใจด้วยเรื่องอะไร ลลิตาอับจนถ้อยคำเพราะนิรุจแนะนำให้เธอมาลองสมัครงานเลขาย ที่นี้จริงง แต่ก็ได้มีอะไรมากกว่านั้น เขาแค่ 'แนะนำ' ไม่ได้ 'ฝากฝัง'

ขณะที่คิดว่าควรชี้แจงความแตกต่างนี้ อีกฝ่ายก็ผายมือให้เธอนั่งลง อีกฝั่งของโต๊ะทำงานเสียก่อน ร่างระหงทำตามอย่างช่วยไม่ได้ ลลิตาข่มใจให้สงบลงอีกครั้ง จำกัตัวเองในความเงียบนั้นโดยไม่วู้ตัวเลยว่าดวงตาราวคืนเดือนมีตของเขากำลังจับจ้องตนอยู่...พินิจมองเหมือนเจอสิ่งสำคัญซึ่งพลัดหายไปเนิ่นนาน และก็เป็นตอนที่หญิงสาวบังเอิญสบมองพอดีที่กิ๋มพลันเอ่ยถามขึ้นแผ่วเบาโดยไม่วู้ตัว

"ที่ผ่านมา...เป็นยังงั้บ้าง"

...ถ้อยถวิลราวทอดเสียงอ่อนผ่านกาลเวลา แผงไปด้วยความรู้สึกทั้งโหยหาและอาดูรหลังการพจากจาก ไม่ใช่แค่เพียงคนฟังเท่านั้นที่ชะงักงัน หากรวมไปถึงคนพูดเองด้วยที่มีท่าทางประหลาดใจอย่างเห็นได้ชัด กิ๋มกระแอมเบาๆ ก่อนเรียบเรียงคำใหม่ทันที

"ผมหมายถึง หลังจากเจอกันที่วังสวนกระຈກครั้งก่อน...คุณสบายดีมั๊ย"

"อ้อ...ค่ะ ฉันสบายดี" ว่าพลางยื่นแฟ้มไปให้ "นี่เรเฟอเรนซ์ข้อมูลเพิ่มเติมของฉันค่ะ"

"ข้อมูลพวกนั้นผมอ่านจากใบสมัครของคุณก็ได้ เรามาคุยกันในสิ่งที่คุณไม่ได้กรอกลงไปดีกว่า" ชายหนุ่มว่าพลางยกไหล่อย่างไร้แสร "เห็นว่า คุณทำงานที่วังสวนกระຈກตั้งแต่เรียนจบ ผมอยากรู้ว่าทำไม"

"ค่ะ?"

"งานวิทยากรในวังเล็ก ๆ ไม่มีชื่อเสียง เงินน้อย แถมยังน่าเบื่อ อะไรทำให้คุณทนทำงานอยู่ที่นี่เสียเวลานานสองนาน"

ราวกับว่าอาการเมื่อครู่ทั้งหมดเป็นเพียงภาพลวงตา ก็เปลี่ยนแปลงท่าทางกลับมาเป็นตัวของตัวเองอย่างรวดเร็วเมื่อเริ่มจริงจังกับการสัมภาษณ์... ท่าทางซึ่งแสนเย็นชาหากกลับดูคุ้นเคยในสายตาคนมองอย่างน่าประหลาด

"ฉันไม่ได้ฝันหอะไรหรอกค่ะ" ว่าพลางจ้องเข้าไปในดวงตาคู่คม เพื่อย้ำชัดว่าตนไม่ได้กล่าวคำปด "ไม่ได้จะพูดเพื่อเอาใจนะค่ะ แต่ฉันชอบวังสวนกระຈກจริงๆ ชอบจนไม่ได้สนใจอื่นนอกจากอยากทำงานที่นั่น อยากดูแล อยากรักษา อยากปกป้องเรื่องราวของวังไว้ไม่ให้หายไปตามกาลเวลา และก็คงอยู่แบบนั้นไปเรื่อยๆ ถ้าวังไม่ถูกปิดไปเสียก่อน"

คนฟังยกคิ้วขึ้นทันที

"คุณพูดซะเหมือนผมเป็นตัวร้ายที่ทำให้คุณต้องเสียงาน"

"ฉันไม่มีเจตนาแบบนั้นนะค่ะ" หญิงสาวลอบร่อนรนในใจ "ฉันเข้าใจดีว่าวังสวนกระຈກเป็นสมบัติส่วนตัว คุณมีสิทธิ์เต็มที่ในการตัดสินใจและฉันเองก็เคารพเหตุผลข้อนี้ค่ะ"

ก็เอนไหล่กว้างพิงพนักเก้าอี้พลางแค้นยิ้มเย็นชา "คุณกำลังประชดหรือประจบผมกันแน่"

"ฉันตอบตามความจริงค่ะ"

"จะบอกว่าไม่รู้เลยหรือว่าผมเป็นเพื่อนกับนิรุจ และเป็นเจ้าของบริษัทที่คุณกำลังสมัครงานอยู่"

"เท่าที่ฉันรู้คืองานเลขานุการ ของฉันต้องทำอะไรบ้าง ตามระเบียบคุณสมบัติที่ประกาศเอาไว้ และรายละเอียดโดยสังเขปว่าที่นี่เป็นบริษัทรับออกแบบบ้านและอาคารที่เพิ่งเปิด เจ้าของเป็นสถาปนิกที่เพิ่งจบปริญญาโทมาจากต่างประเทศค่ะ"

"โอ...เค"

ชายหนุ่มพยักหน้ารับขณะคงปากกาในมือเล่น สายลมด้านนอกพัดไหวกโชกโชกเอนจนดอกไม้เล็กๆ สีขาวปลิดคว้างกลางอากาศอีกครั้ง แล้วดวงตาสีดำสนิทคู่นั้นก็เบนกลับมาพินิจเธออย่างเงียบงัน...

ลลิตาไม่ใช่คนอยากได้ใครมี ชีวิตของเธอออกจะจืดชืดและนานๆ ครั้งจึงจะมีเรื่องให้กระตุ้นความต้องการบ้าง อย่างเช่นการอยากทำงานในวังสวนกระจุตั้งแต่ครั้งแรกที่อาคารทรงโคโลเนียลหลังนั้นปรากฏแก่สายตา และคราวนี้แม้จะยังแปลกใจอยู่บ้าง แต่ลลิตาก็ยอมรับว่าเธออยากทำงานกับภีม ภานุวรรณ ณ อยุธยา

ใช่...กับผู้ชายท่าทางเย็นชา ไร้แฉแส และดูเสียจนทำให้เกิดเสียงครึกโครมไร้ที่มาอยู่ในใจหลายต่อหลายครั้งคนนี่

"วันนี้พอแค่นี้แล้วกัน ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือตอบคำถามทางเราจะติดต่อกลับไปอีกที"

หญิงสาวรับคำอย่างว่าง่าย ทว่าในช่วงขณะก่อนก้าวออกจากห้องนั้นเองพลันดวงตาสีน้ำตาลอ่อนก็หันกลับไปหาร่างสูงสง่าพร้อมถ้อยคำที่แม้แต่ตัวเธอเองก็ยังควบคุมไม่ทัน

"ยินดีที่ได้พบกันอีกครั้งนะคะ"

ภีมชะงักค้าง ครั้นเห็นว่าลลิตามีท่าทีตกใจกับคำพูดของตนเช่นกันก็ได้ให้ระบายนมหายใจอย่างไม่ถือสา ทั้งยังพยักหน้ารับเพื่อไม่ให้อีกฝ่าย

ต้องแก้

"ครับ...ยินดีที่ได้พบกันอีกครั้ง"

...ไม่มีใครเลย ทั้งเขาและเธอ ที่รู้ว่าจะรอคอยนานแสนนานเพียงใด
...กว่าจะสามารถเอ่ยคำนี้ได้ในที่สุด

บทที่ 2

ก็ไม่สามารถอธิบายได้เลยว่าความรู้สึกเหล่านี้เกิดขึ้นได้อย่างไร

ราวกับเป็นความคลุมเครืออันแนบชิด ซึ่งถูกกำหนดไว้แล้วเนิ่นนาน และเอาแต่เกี่ยวกระหวัดอย่างยากจะเข้าใจ เขาลองเข้าไปในดวงตาของหญิงสาวตรงหน้าอีกครั้ง ลูกแก้วสีน้ำตาลอ่อนคู่นั้นสะอาดสะท้อนไอแดด ด้านนอกจนคล้ายว่าจะซีดจาง...แสนเศร้าอย่างน่าประหลาด

กระทั่งเมื่อลลิตาก้าวออกจากห้องไปแล้ว ความหวังหนักที่โหนสลักแห่งเรือนลับข้างในก็ค่อยๆ ชยับเฟื่อง ดุจจะโยกคลอนโลกทั้งใบอย่างไรอย่างนั้น...ไม่ใช่ ก็รับรู้ได้ว่าสิ่งที่โหวสนี้ไม่ใช่หัวใจ หากแต่ลึกลงกว่านั้น ได้ความสลับซับซ้อนของจิตวิญญาณ...พร้อมๆ กับความรู้สึกอยากร้องไห้เหมือนคนบ้า นั่นสิ คงบ้าไปแล้ว คนอย่างเขาที่มักถูกรอบข้างค่อนข้างค่อนข้างแฉว่าเฉยชายิ่งกว่าใคร ยามนี้กลับอยากปล่อยน้ำตาให้รินไหลพร้อมๆ กับล้มตัวลงพุ่มพวยโดยไร้สาเหตุ

ร่างสูงพาดตัวเองไปยังกระจกใสซึ่งเผยภาพพิวทัศน์ต้นไม้สูงรายรอบอาคาร...และเบื้องล่างจากที่ไกลๆ ตรงนั้นคือลลิตาที่กำลังก้าวออกจากบริษัทของเขาไป

มือเรียวยาวราวอิสตรีเปลอตะแผ่นกระจกโดยไม่รู้ตัว จับจ้องหญิงสาว
อยู่เช่นนั้นกระทั่งเธอลับไปจากสายตา ช่วงขณะหนึ่งเขาเปลอนึกไปถึง
วังสวนกระจกยามโพล้เพล้ครั้งนั้น กลิ่นดอกไม้อ่อนจาง แสงสุดท้ายที่
ตัดผ่านหน้าต่าง เบื้องหน้ารูปภาพหญิงสาวนัยน์ตาสีประหลาด กับความรู้สึก
ราวกับคนหลงทางได้ผุดขึ้นจากห้วงน้ำหลังดำดิ่งมาเนิ่นนานยามสบตากับ
ลลิตา

"ยินดีที่ได้พบกันอีกกันหรือ..."

ชายหนุ่มพึมพำทวนถ้อยคำสุดท้ายที่เธอทิ้งไว้ แล้วได้ให้เปลอ
กระตุกยิ้มเพียงแวบสั้นๆ

"ผู้หญิงประหลาด"

ก็ไม่ได้หมายถึงท่าทางหรือลักษณะนิสัยของเธอ แท้จริงแล้ว
การแสดงออกของลลิตาไม่มีอะไรโดดเด่นสักนิด เธอเป็นหญิงสาวที่ธรรมดา
สามัญอย่างที่สุดทั้งยังดูจะพอใจกับข้อนี้ของตนอย่างมากทีเดียว กระนั้น
ก็ก็ยังคิดว่าเธอประหลาดอยู่ดี...แปลกประหลาดจนชวนให้พิศวง

กลิ่นกล้วยเดี่ยวหอมฉุยพร้อมกรุ่นไอควันลอยตรงหน้าลลิตาเชื่องช้า
หญิงสาวจัดแจงหยิบตะเกียบแล้วส่งให้ร่างสูงที่นั่งตรงข้ามตามด้วยเครื่องปรุง
อย่างคล่องแคล่ว บรรยากาศอบอุ่นของยามบ่ายแก่ยิ่งทำให้ผิวสองสีกรำแดด
ของนิรุจมีเหงื่อผุดซึม กระนั้นก็กลับยิ่งเสริมรับแสงไฟล่งกว้างราวนักกีฬา
เป็นอย่างดี

"แค่กล้วยเดี่ยวจริงๆ เหนืออะไร พอหรือ"

ลลิตาทอดเสียงถามเมื่อชายหนุ่มเริ่มคืบเส้นเข้าปาก ขณะที่อีกฝ่าย
หัวเราะเสียงขรม

"พอสิ พุดชะอย่างกับเราเป็นพวกตะกละ กินไม่รู้จักอิ่มไปได้"

"เราไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น" ว่าพลางโคลงหัวเบาๆ "เรา

หมายความว่า รุจอุตสาห์แนะนำที่สมัครงานให้เราแถมยังพาไปส่งสอบสัมภาษณ์ ตอบแทนแค่นี้จะดีหรือ"

"เราก็แค่แนะนำ ได้ไม่ได้นั้นขึ้นอยู่กับความสามารถของลิตาต่างหาก"
 นิรุจไหวไหล่

ลิตาลอกระบายลมหายใจ นึกย้อนไปถึงดวงตาคมกริบสีดำสนิทคู่นั้นกับบรรยากาศอันชวนให้รู้สึกอยากเข้าใกล้และครั่นคร้ามในเวลาเดียวกัน

"ถ้าเค้าคิดเหมือนรุจก็ดีสิ"

"ไอ้กิมมันทำอะไรหรือเปล่า" ชายหนุ่มรีบยกหน้าขึ้นสบตาเธอทันที
 ท่าทางห่วงใยจนหญิงสาวรีบส่ายหน้าพัลวัน

"เปล่าหรอก ว่าแต่รู้จักคุณกิมรู้จักกันนานแล้วหรือ ทำไมตั้งแต่เป็นเพื่อนกับรุจมาเราถึงไม่เคยเห็นเค้าเลย"

"เพื่อนสมัยมัธยมนะ พอขึ้นมหาวิทยาลัยมันก็ไปเรียนต่อเมืองนอก" เขาลอบเหลือบมองลิตาอีกครั้ง "ถึงมันจะดูเย็นชาไปสักหน่อย แต่ความจริงก็ไม่ใช่คนเลวร้ายอะไรหรอกนะ ถ้าทำงานด้วยนานๆ ไปเดี๋ยวก็ชิน"

ลิตาก็มหันงุด เส้นก้วยเตี่ยวพลันเฟื่อนคออย่างไรชอบกล

"เค้าจะรับเราเข้าทำงานรีเปล่ายังไม่รู้เลย"

"ต้องรับสิ ลิตาไม่ตีตรงไหน เกรดก็ดี นิสัยก็ดี แถมยังเลี้ยงก้วยเตี่ยวเราด้วยเนี่ย"

นิรุจกระตุ้นกำลังใจให้ผู้เป็นเพื่อนอย่างฮึกเหิมจนอีกฝ่ายเพลอหัวเราะคิกคัก ลิตายืนเรียวมือออกไปแบหลาดตรงหน้าอีกฝ่ายด้วยท่าทางจริงจังอย่างยิ่ง

"เอากำลังใจมาจากไหนเยอะแยะ ขอแบ่งบ้างสิ"

คนถูกขอกำลังใจง่ายๆ หัวเราะพริตไหญ่ทันที

"ลิตาคลายไอ้กิมตรงไหนรู้มั้ย หมอนั่นภายนอกออกจะไม่น่าคบหา แต่ความจริงข้างในดันเป็นคนใจดีคนหนึ่ง ส่วนลิตาเองภายนอกเหมือนคนอมทุกข์แต่ความจริงกลับเป็นคนตลกแบบไม่รู้ตัว"

"เราไม่ใช่คนตลกนะจุจ" หญิงสาวยิ้มแหย่ รีบปฏิเสธพลัน "เราเล่นมุขไม่เป็นหรอก เราหัวซ้ำ"

เพียงเท่านั้นนิรุจก็ตบเข่าดังฉาดพร้อมหัวร้องอหาย

"นี่ไง! พูดยังไม่ทันขาดคำ เจ้าเรียกว่าอะไรละ ตลกหน้าซื่อเหอ ตลกแบบเบลอจ ตลกงงๆ โดยไม่รู้ตัว"

ลลิตาอยากจะแย้งต่อ แต่ครั้นเห็นว่าปล่อยไปอย่างนี้เขาก็มีความสุขดี จึงไม่ได้เอ่ยอะไร หญิงสาวถอดใจเรื่อยเปื่อยไปยังคราที่ทั้งสองพบกันครั้งแรก เฟรชชีคณะวิศวฯ คนนั้นไม่มีอะไรแตกต่างจากนิรุจคนตรงหน้าเธอยามนี้ แม้แต่น้อย เป็นมิตร ร่าเริง กับรอยยิ้มราวคนเสเพลแต่กลับจริงจังในนั้น หากจะมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่แตกต่างก็มีเพียงสีผิวคล้ำแดดจากงานวิศวกรของเขา เท่านั้น...

เสียงโทรศัพท์เรียกให้เพื่อนรักของเธอต้องผละออกจากอาหารตรงหน้า นิรุจสนทนากับปลายสายครู่สั้นๆ ก่อนจะกลับมากินก๋วยเตี๋ยวพร้อมบอกล่าวด้วยท่าที่สบายๆ ดังเดิม

"กินเสร็จแล้วลลิตามีธุระอะไรต่อมัย"

ดวงตากลมโตกลอกใคร่ครวญแล้วจึงส่ายหน้าปฏิเสธ

"พอดีเลย" ชายหนุ่มยกยิ้ม "...ไปวังสวนกระຈกกัน"

ดวงอาทิตย์สุกปลั่งทอดแสงสุดท้ายลอดแมกไม้ลงยังอาคารทรงโคโลเนียลเป็นสีส้มระเรื่อ ท่ามกลางสายลมยามเย็นพัดพลั่วและเสียงนกขานหากันจากที่ไกลๆ บนคาบไม้ วังสวนกระຈกยังคงปกคลุมไปด้วยความสงบอันแสนคุ้นเคยสำหรับลลิตา และตรงหน้าหญิงสาวยามนี้ก็ปรากฏร่างสูงสง่าของภิม ภาณุวรรณ ณ อยุธยาในหนึ่งราวยุบปั้นพลงพินิจเธอด้วยสีหน้าเรียบเฉยอานไม่ออกของเขา แม้จะชวนให้รู้สึกหายใจไม่ทั่วท้องอยู่บ้าง ทว่าลลิตาก็ไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่าช่างเป็นภาพที่เข้ากันอย่าง

น่าประหลาด...ไม่มีใครเหมาะสมกับวังแห่งนี้เท่ากับคนตรงหน้าเธออีกแล้ว

"ฉันไม่รู้ว่าจะพาใครมาด้วย"

เสียงทุ้มราบเรียบ คิ้วเข้มขมวดเล็กน้อยขณะที่นิรุจเพียงตอบกลับด้วยท่าที่สบายๆ

"พอดีฉันนึกกันด้วยเกี่ยวกับลิตาอยู่...ว่าแต่แกเถอะ ตกลงจะย้ายมาอยู่ที่ไหนล่ะ อุตส่าห์กลับมาทั้งที ทำไมไม่อยู่กับครอบครัวที่วังศศิธรภิรมย์เล่า"

"คนเยอะ วุ่นวาย"

น่าแปลกที่ลิตาไม่รู้สึกลับประหลาดใจกับคำตอบของเขาสักนิด รวบรวมรู้อยู่แล้วว่าชายหนุ่มถูกกำหนดให้ต้องอยู่ที่วังสวนกระจกแห่งนี้อย่างไม่อาจเป็นอื่นไปได้ กลับเป็นสหายผู้คบหากันมาเนิ่นนานเสียอีกที่สภพรีติใหญ่พร้อมสายหน้าจนวนใจ

"ถ้าปู่แกมาได้ยินรับรองเสียตำแหน่งหลานรักแน่ๆ"

ก็ไม่ได้ตอบโต้ถ้อยคำก่อนแค่นั้น เขาเดินนำทั้งสองเข้าไปยังตัวอาคารพลางเอ่ยโดยไม่หันกลับมามอง "ก็อย่างที่บอกในโทรศัพท์ ฉันอยากจะปรับแก้อะไรหลายๆ อย่างที่นี้ให้กลายเป็นที่อยู่อาศัยส่วนตัวจริงๆ...รีโนเวตใหม่ แล้วก็เอาพวกห้องสำนักงานเก็บเอกสารอะไรนั่นออก" ประโยคสุดท้ายพลันเหลือบสายตามายังเจ้าของร่างระหง

"อ้อ ก็เลยจะใช้ประโยชน์จากอาชีพของฉันสินะ" นิรุจพยักหน้าหงึกหงัก ประชดประชันอย่างไม่คิดจริงจัง

"ใช่" เจ้าของบ้านยอมรับหน้าตาเฉย "ฉันร่างแบบเอาไว้บ้างแล้ว ไว้จะส่งให้แกดู ส่วนวันนี้ที่เรียกมาก็แค่อยากให้ช่วยเก็บของบางส่วนเท่านั้น"

"ทำไมไม่ใช้คนที่วังศศิธรเล่า"

"อยากทำเอง จะได้รู้ว่าอะไรควรวางไว้ตรงไหน"

เขาเอ่ยเพียงเท่านั้นก็เดินไปเก็บแฟ้มเอกสารในห้องสำนักงานยัดใส่

กล่องกระดาษ ขณะที่นิรุจเพียงยกไหล่จุนใจ กระนั้นก็ตามเข้าไปช่วยแต่โดยดี
วิศวกรหนุ่มยกกล่องลงใกล้ตัวขึ้นพลงเอ่ยถาม

"จะให้เอาไปไว้ที่ไหน"

"ห้องเก็บของ...เดี๋ยวเปิดให้"

ภิมคั่นพวงกุญแจใกล้ตัวก่อนจะได้ให้ชะงักค้าง...แม้วังสวนกระจก
จะไม่ใช่สถานที่ใหญ่โตโอโถง ทว่าก็มีห้องอยู่มากมาย และหากลลิตา
คาดไม่ถึงก็คงเป็นพีแอนด์จีจัดแจงล็อกทุกห้องแล้วร้อยกุญแจเหล่านั้น
ให้เป็นพวงเดียว ปณเปกนั้นนับสิบดอกอย่างยากจะแยกออก จึงไม่น่าแปลกเลย
หากเจ้าของวังคนใหม่จะสับสน

"เอ่อ..." หญิงสาวค่อยๆ ประชิดอย่างเก้กังพร้อมชี้ไปยังกุญแจ
ดอกหนึ่งในพวง "ห้องเก็บของใช้ดอกนี่ค่ะ"

เพียงเท่านั้นนิรุจก็ข้าพริตขึ้นทันที

"แกต้องขอบใจฉันนะที่พาลิตามาที่นี่ เพื่อนฉันคนนี้รู้จักวังสวนกระจก
ดีกว่าแกซะอีก"

"ก็ไม่ได้ว่าอะไรนี่"

ภิมเอ่ยคล้ายพึมพำกับตัวเองมากกว่า เขายกกล่องหนาหนักก่อนที่
ลลิตาจะเดินไปแตะด้วยซ้ำพลงพยับเปิดไปยังแฟ้มเอกสารแทน
"ของพวกนี้ผมยกเอง ไหนๆ คุณก็เคยทำงานที่นี่ก็ไปแยกเอกสารตรง
มุมโน้นเถอะ"

หญิงสาวไม่ได้แย้งอะไรพร้อมกับเข้าไปคัดแยกเอกสารอย่างว่าง่าย
แท้จริงแล้วลลิตาไม่ต้องใช้ความพยายามอะไรด้วยซ้ำในเมื่อทั้งหมด
ล้วนเคยผ่านมือเธอมาก่อนแล้วทั้งนั้น กระทั่งแสงของวันจางหายแล้ว
ถูกสลับเปลี่ยนด้วยดวงจันทร์แขวนเสี้ยว เมื่อกลิ่นดอกราตรีลึบที่ไหนด
ลักแห่งจากสวนระรินอ่อนเข้ามาโอบล้อมบรรยากาศ นิรุจก็เดินกลับมา
พร้อมกล่องเก่าเก็บในมือ ชายหนุ่มบัตฝุ่นอย่างระมัดระวังก่อนหยิบแผ่นเสียง

ขึ้นมาโชว์หรา

"ดูสิ ฉันไปเจออะไรมา" ว่าพลางทำท่าภูมิอกภูมิใจ "แผ่นเสียงโบราณ!
ไหนๆ ตรงโถงก็มีเครื่องเล่นตั้งโชว์ เรามาลองเปิดกันสักหน่อยไหม"

"ไม่ได้โบราณขนาดนั้นหรอกจูล บางแผ่นก็เพิ่งจะซื้อ...พอดีบางเทศกาล
เราก็จะเปิดเพลงจากแผ่นเสียงเพื่อเพิ่มบรรยากาศในวังนะ" ลลิตาอธิบาย
หากกระนั้นก็เข้าไปร่วมสำรวจด้วย "แต่บางแผ่นเราก็ไม่เคยฟังเหมือนกัน
ส่วนมากก็เปิดแต่เพลงซ้ำๆ"

"ว่าไงไอ้กิม ฉันขอลองเปิดสักเพลงได้มั๊ย"

"ตามใจแกสิ"

กิมเดินเข้ามาเลือกแผ่นเสียงครู่สั้นๆ ก่อนจัดการอย่างคล่องแคล่ว
ท่าที่สนใจของเก่าไม่น้อย

...เสียงกรอบแกรบจากฝุ่นในเรื่องเสียงกระโถนกระแท่นออกมาก่อน
จนจรูลงบบนคิ้ว ทว่าทั้งกิมและลลิตากลับนั่งจันราวถูกสะกดไว้ เมื่อ
รีนรางของไวโอลินค่อยๆ แผ่วพลีวในอากาศ ทอดทอนอ่อนหวาน ราวกับ
ผ่านข้ามร้อยพันปีสลายจากอดีตกาลเพียงเพื่อห้วงเวลานี้เท่านั้น...

...วันนี้แสนสุดยินดี พระจันทร์วันเพ็ญ

ขอเชิญสายใจ เจ้าไปนั่งเล่น

ลมพัดเย็นเย็น...หอมกลิ่นมาลี...

อะไรบางอย่างข้างในพลันเต็มขึ้นขึ้นจนทรวงหนัก ดวงตาสีน้ำตาลอ่อน
ของลลิตาเบนไปสบกับเจ้าของร่างสูงสง่าโดยไม่รู้ตัวก่อนจะพบว่าเขาเอง
ก็มองเธออยู่ก่อนแล้ว ความรู้สึกซึ่งประดังประเดไปด้วยความเหนียวล้ำ
สุดแสนกับโหยหาแทบขาดใจทำให้หญิงสาวเพลอยกมือขึ้นกอดตัวเองเอาไว้

"เลือกเพลงอะไรของแควะไอ้กิม"

นิรุเกาหัวแกรกๆ บรรยากาศของวังเก่าในยามค่ำคืนกับบทบรรเลง
จากแผ่นเสียงทำให้เขารู้สึกวังเวงชอบกล ไหนจะอาการเงิบงันของเพื่อน

ทั้งสองนี้อีก

"ราตรีประดับดาว"

เสียงใสกระซิบแผ่ว...ก็มิใช่คนตอบ หากเป็นลลิตาที่เอ่ยขึ้นโดยไม่รู้ตัว หญิงสาวสูดลมหายใจลึกรวบรวมสติก่อนผละสายตาเพื่อหันไปยิ้มให้วิศวกรหนุ่ม

"เพลงราตรีประดับดาวนะจุ...เพลงเก่า"

ก็มียังคงจับจ้องเธออยู่เช่นนั้น ท่ามกลางความสลับรางของเรื่องราวที่ไม่เคยมีใครจดจำ กลิ่นดอกราตรีก็กระจายฟุ้งเข้ามาอีกครั้งเมื่อชายหนุ่มพลันตัดสินใจขึ้นอย่างปุบปับ

"คุณลลิตา"

"คะ"

เจ้าของชื่อสะดุ้งเบาๆ ด้วยไม่คาดคิดแล้วขานรับ ก่อนที่คนเรียกจะเอ่ยถามด้วยประโยคที่แม้แต่เขาก็ยังลอบประหลาดใจตัวเองด้วยซ้ำ

"วันพรุ่งนี้...คุณพร้อมเริ่มงานมั๊ย"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624157.html>